

на това бѣганне, дѣто слѣзвамъ долу и отивамъ срѣдъ селото; нѣ що да види! Събраното тукъ множество отъ близкитѣ села испрѣхкало, като подплашени яребици и въ половина часъ неостанжло нищо отъ него, освѣпъ нѣкои Карабурунци, недовѣрчиви, или така да рекъ неварливци, тукъ-тамъ се прѣчкатъ съ натоварени ксли и бързатъ да каратъ и тий ужъ подиръ другитѣ за да ги стигнатъ. Видѣхъ, че работата отива вече на злѣ и посѣдахъ малко тамъ на Дичо Колева дюкянъ Ефендевъ съ нѣколко още души; нѣ веднага дохождатъ при насъ отъ Радневата махала попъ Желю (Захарий) съ братѣтъ си Ивана и още единъ двама съ тѣхъ, испратени отъ тѣхното село да разгледатъ наоколо има ли пейдѣ турски и черкезски конници тукъ-тамъ да правятъ пакости, или нѣма за да имъ извѣстятъ. Тий още ни увѣрявахъ, че вкдѣ ще да бѣгаме, когато нѣма нищо; нѣма не турци, не черкези; нѣма нѣщо за страхуване, дѣто, като си приказвахме така, ето че дохождатъ нѣколко души и отъ спощната конница, които бѣха излѣзли да ги гонятъ, слѣзохъ отъ конетѣ си и зехъ да ги развождатъ, та ги распитаме за горѣспоменатата горчива повивна истина ли е? — Тий види се и да знаахъ, не ни казахъ нищо, освѣнъ небойте се, а пакъ въ това врѣме попъ Захарий съ другаритѣ си потегли за селото си, като спомена, че ний трѣбва, споредъ дадената ни дума, да се завърнемъ у врѣме и да извѣстиме съселанетѣ си; щото неможемъ да сѣдемъ повѣче, дѣто слѣдъ послѣдното имъ сбогомъ накачихъ се на конѣтѣ си и се отпавихъ за селото си Радне-махале.

Щомъ заминахъ горнитѣ, Диню П. С. Кесима съ голѣмото си безчувствено хладнокрѣвие не мърдаше отъ дюкянѣтъ и вжщата си. Едно за дѣто той се подеживаше на люднетѣ за страхѣтъ имъ, като не считаше за срамъ това дѣто тамъ на селянитѣ имъ бѣ останжалъ неприбратъ бакъръ (медници и други) като бѣгахъ, да го прѣбира и хвърга горѣ на таванѣтъ на голѣмий си дюкянъ, което го считаше за добрина да имъ опази стоката, и друго, като си изразяваше Кесимъ единъ думи: «че сега азъ ще имъ